

Kadim Dokunuş

— erem-uluc · 15 Ağustos 2025

Pazar Sabahının Nefesi

Günlerden Pazar'dı. Zehra Nine'nin avlusundan taşan güneş, şimdi odamın toprak sıvalı duvarına vurmuş, kilim desenleri gibi aydınlık şeritler döküyordu yatağına. Serin geceden kalan ince bir yazlık yorgan (o nevesim dediğin Anadolu nakışlı örtü) ayak ucuna atılmıştı. Annem, "gece rüzgarı kemiklerime işlemesin" diye örtmüştü onu. Ben, ayak parmaklarımı yorganın üzerinde oynatırken, pencereden köyün uyanışını dinliyordum: Mehmet Amca'nın sesi, avludaki tayların tıpkırtısına karışıyordu. "Deh yavrum, deh! Bahçeye çıksın şunlar, ot yesin!" Mehmet Amca, babamın "kardeşten öte" çocukluk arkadaşıydı. Yüzü ceviz ağacı kabuğu gibi kırışık; elleri ise saban sapı gibi güçlü.

Tam o sıra, Kiraz huzurla gerindi. Sokak kedisiyken benim yatağımyı yurt edinmiş, tüyleri bulut beyazı miskin kedi... Burnunu güneşe uzattı, bıyıkları ışıpta gümüş teller gibi parladı. "Uyan artık, gün geldi!" der gibi mırıldandı.

Derken mutfaktan bir koku yayıldı: Tandır ekmeği! Kübra Teyze, taş fırında mayalanmış hamuru sıvamıştı. Kokusu öyle büyüldü ki, köyün bütün kapılarını açtırabilirdi. Kübra Teyze'nin oğlu Enes ile ben aynı okula giderdik. Hafta içi Mehmet Amca'nın "asker yeşili" jeep i (o tozlu, güvenilir jeep) onları şehre taşır, yolları köy türküleri ve Anadolu masallarıyla doldururdu. Ama bugün günlerden Pazar'dı ve benim kalbim, bu dingin ritüellerle çarpıyordu: Miskinlik, tayların ayak sesleri, ekmeğin kokusu, Kiraz'ın sıcaklığı...

Aşağı indiğimde, avluda bir mucizeyle karşılaştım: Zehra Nine, Mehmet Amca'ya o yeşil taşı

gösteriyordu! "Bu taş, dün gece beni işaret ederken düş gösterdi Musa'nın oğlu," diyordu nine, sesinde bir titremeyle. Mehmet Amca, taşı avucunda çevirdi. Gözleri, Toroslar'daki yıllarını anımsar gibi derinleşti: Bu motif... Köprübaşı'ndaki harabe türbede vardı! Orada yatan, Alageyikli Gazi derler bir ermişe ait. Derler ki, Hızır üç geyik sırtında getirmiş onu şehit düştüğü dağdan...

Tam o an, Kübra Teyze fırından çıkardığı altın kabuklu ekmeği tutarak avluya çıktı. Alnı terle parlıyordu: "Buyurun, sıcacık!" Ekmeğin üzerine susam ve çörek otu serpilmişti. Bir Anadolu bereketiydi bu. Cem de peşinden geldi, gözleri uykulu: "Demir, bugün Kara Musa'ya gidelim mi? Dedem der ki, o taşın dilini o bilirmiş."

Zehra Nine, taşı bana uzattı: "Kara Musa, yalnız koyunların çobanı değil, bu toprağın hafızasıdır. Ona götür şu emaneti." Taş, güneşte eski bir yazı gibi ışıdı. Ben taşı cebime koyarken, Kiraz ayaklarına dolandı. Sanki "Ben de geleceğim!" diyordu.

Geyik İzindeki Türbe

Demir ile Elyasa, Kiraz'ın peşlerinde süzülüşüyle köyün arkasındaki sarp yokuşa tırmandı. Ayaklarının altında kırık çanak çömlek kırıkları ve yabancı kekikler vardı. Rüzgâr, Toroslar'ın kartal yuvalarında inip kulaklarına fısıldıyordu sanki: "Gazi'nin huzuruna varırken kalbiniz temiz olsun..."

Yolun sonunda, uçurum kenarında yarı gömülü bir taş yapı belirdi. Alageyikli Gazi Türbesi'ydi burası. Kapısız girişinde üç büklüm bir iğde ağacı yükseliyor, dallarına renk renk çaputlar bağlanmıştı. Her çaput, bir umut... Türbenin taş duvarlarında koçboynuzu, güneş kursu ve iç içe geçmiş üç halka motifleri kazılıydı tıpkı Zehra Nine'nin dokumasında olduğu gibi!

Elyasa, soluk soluğa eğildi: "Bak! Taşın ortasındaki oyuk..."

Demir, cebindeki yeşil taşı çıkardı. Tam o anda, taş ıslık ıslık yanmaya başladı! Titreşimler avuçlarını ısıttı. Kiraz türbeye doğru koştu, kuyruğu dikilmişti.

İçeri adım attıklarında, serin bir nefes yüzlerine vurdu. Türbenin ortasında, yosunlu bir mezar taşı vardı. Üzerinde bir alageyik figürü oyulmuştu; boynuzları ışığı kırıyor gibiydi. Mezarın başucundaysa küçük bir pınar kaynıyor, suyu gümüş bir tasla birikiyordu.

"Su içmeden geçmeyin evlatlarım..."

Derin, toprak kokulu bir ses duvardan yankılandı. İkisi de ürperdi. Kiraz birden türbe girişine oturdu, gözleri kehribar renginde parlıyordu.

Demir, taşı mezar taşındaki oyuğa yerleştirdi. Mükemmel uydu! O an, türbenin arka duvarında gizli bir kemer açıldı. İçeriden kurumuş lavanta kokusu ve çok uzaklardan gelen geyik çığlıkları geldi. Kemerde,

dört nala koşan üç geyiğin sırtında bir savaşçıyı taşıyan fresk vardı: Alageyikli Gazi!

Kiraz aniden konuştu:

Hızır'ın geyikleri bekler sizi... Ama Kara Musa bilir yolu.”

Demir ile Elyasa donakaldı. Kedinin ağzından yaşlı bir kadın sesi çıkmıştı Zehra Nine'nin sesi!

Elyasa titreyerek sordu: “Neden... neden Kiraz'ın sesiyle konuşuyorsun nine?”

Kiraz kuyruğunu salladı: Ruhlar, en saf canlıda dile gelir. Bu kedi, benim gönül gözümdü hep...”

Türbeden çıkarken, taş yeniden Demir'in avucuna düştü. Arkalarından kemerin taşları gıcırdayarak kapandı. Aşağıda, köyün yayla yolund Kara Musanın sürüsünün çingirak sesleri duyuldu.

Kiraz'ın sırtında güneş vurmuş beyaz tüyleri Anadolu sabahının ışığıyla eriyordu. Türbeden çıkar çıkmaz, bir ok gibi fırladı! Peşinden koşan Demir ve Elyesa'in ayakları altında kekikler ezildi, kokusu gökyüzüne çözülen bir duman gibi yayıldı. Kedinin izleri, yabani badem ağaçlarının gölgesine, sonra da dere yatağına doğru ilerliyordu.

Kedinin Ayak İzindeki Sır

Kiraz, suyun şarkısını söylediği dere kenarında durdu. Burası “Üçler Pınarı”ydı. Üç kayadan çıkan berrak su, gümüş bir yılan gibi kıvrılarak akıyordu. Taşların üzerinde aynı üçlü motif kazılıydı: Halkalar, güneş kursu... Kiraz, pınarın başındaki dilek ağacına tırmandı. Dallarında kırmızı, mavi, sarı çaputlar rüzgârla dans ediyordu.

Demir nefes nefese yetişti: “Neden getirdin bizi buraya?”

Kiraz'ın gözleri bu kez Zehra Nine'nin gözleri gibi derinleşti:

“Suya bak evlat... Taşı suya tut!”

Elyesa taşı aldı, pınarın ışıltılı seline uzattı. Su, yeşil taşa değdiği an altın rengine döndü! Işık hüzmeleri suyun dibindeki düz bir taş levhaya vurdu. Levhada ebemkuşağı renklerinde beliren bir harita canlandı:

Çatal Çam: Köyün batısında, dalları göğe dua eden dev bir çam.

Örümcekleli Mağara: Dere yamacında, ağzı kayıp bir mezar taşıyla kapanmış.

Yediler Mezarlığı: Uçurum kenarında yedi mezar; ortadaki boş!

“Üç kapı, tek anahtar...” Kiraz'ın ağzından bu kez Kara Musa'nın tok sesi döküldü! “Alageyikli Gazi'nin naaşı aslında...”

Tam o sıra davul sesi duyuldu. Tok... tok... tok... Ses, yayladan geliyordu. Kiraz kulaklarını dikti, harita

söndü.

“Kara Musa!” diye bağırdı Elyesa. Tepede, koyun sürüsünün ortasında yaşlı çoban görüldü. Davulunu döverek eski bir ağıt söylüyordu:

“ Geyikler sırtında şehit düşene, Hızır üç kere su serper imiş... ”

Kiraz aniden Demir'in omzuna atladı. Pençesiyle cebindeki taşı çekip aldı! Taşı, pınarın ortasındaki üç delikli gizemli taşa yerleştirdi. Mükemmel oturdu! Suyun rengi mora döndü...

Kedinin alnında beliren üç halkalı motif yandı!

Kiraz'ın peşinden, davulun çağrısına doğru tırmanırken, yamaçta kara koyunların arasında bir ateş gördüler. Kara Musa, sırtında keçi kılından kepenek, davulunu göğze doğru döverek duruyordu. Tokmak her vuruşta, dağların kalbi atıyor gibiydi.

Çobanın Davulundaki Sır

Kara Musa, onları görünce davulunu susturdu. Yüzü derin çizgilerle dolu bir toprak parşömeni gibiydi. Gözleri, Demir'in cebinden sızan yeşil ışığı ilk anda yakaladı:

“Taşı getirmişsiniz... Zehra'nın yüreği rahat olsun.”

Kiraz, Musa'nın ayaklarına kıvrılıverdi. Çoban, elini kedinin alnındaki yanan üçlü motife dokundu:

“Ah canım, sen onun gönül gözsün hâlâ!”

Elyesa soluksuz sordu: “Türbedeki geyiklerin sırrı nedir Musa Dede?”

Yaşlı çoban, ateşe bir ardıç dalı attı. Dal çıtırdayarak Anadolu kokuları saçtı:

“Alageyikli Gazi, bu dağlarda Bizans'a karşı savaşıyan bir alp idi. Ölüm döşeğinde, Hızır üç geyikle gelip naaşını Yediler Mezarlığı'na götürdü derler. Lakin...”

Demir taşı çıkardı. Taş, Musa'nın davuluna yaklaştıkça kor gibi kızardı!

“Lakin,” diye devam etti Kara Musa, “gerçek mezar Örumceklî Mağara'dadır! Türbe bir perdeydi.

Düşmanlar, gazinin kemiklerini çalmasın diye...”

Tam o an Kiraz hırladı! Sırtı kamburlaştı, gözleri kırmızı ateşe döndü. Zehra Nine'nin sesi yine yükseldi kedinin ağzından:

Musa! Davulun tokmağını kır!

Kara Musa tereddüt etmeden, asırlık davul tokmağını dizinde ikiye kırdı. İçinden yeşil taşla aynı motif taşıyan bir bronz anahtar düştü! Anahtarın üstünde üç geyik başı oyuluydu.

“Davulum 70 yıldır sırrı saklıyordu,” diye inledi.

Ateşin alevleri anında yeşile döndü! Alevlerin içinde üç gölge belirdi: Hızır'ın geyikleri! Hepsini birden Örümcekli Mağara'nın yolunu gösteriyordu.

Kiraz, yeşil alevlerin içinde dans eden geyik silüetlerine doğru fırladı! Demir, Cem ve Kara Musa, onun beyaz gölgesini izleyerek dere yatağının karanlık kıvrımlarına daldı. Geyik izleri, kayalarda parıldayan mavi ışık çiçeklerine dönüştü. Her dokunuşta Hızır türküleri yankılanıyordu:

" Geyiklerim Hakk'ın atıdır / Dağlar onun eyeridir! "

Işık Çiçeklerinin Götürdüğü Yer

İzler, sarkıtları kan renginde olan bir mağaranın önünde son buldu. Örümcekli Mağara'ydı burası! Girişi, dev bir örümcek ağıyla kaplıydı. Her iplikte insan yüzü büyüklüğünde kırmızı gözler parlıyordu. Kara Musa kepeneğini sımsıkı sardı:

“Kara Örümcek... Atalarımız onu ‘rüyaları yiyen canavar’ diye anardı. Uyanırken giremezsin!”

Tam o sıra üç geyik silüeti mağaranın üstünde birleşti. Boynuzlarından dökülen ışık, ağı erimiş gümüş gibi dağıttı! İçeriden çığlık sesleri yükseldi. Kiraz, Demir'in omzuna çıkıp fısıldadı:

“Şimdi! Anahtarı kayıp taşta sok!”

Mağara girişinde yarısı toprağa gömülü bir mezar taşı vardı. Üzerinde Alageyikli Gazi'nin mührü: Üç halka, güneş kursu ve kırık bir kılıç. Demir, bronz anahtarı tam ortasındaki deliğe bastırdı.

Kıt!

Mezar taşı gıcırdayarak yana açıldı. İçerisi pırıl pırıl yonca tarlası gibi aydınlıktı! Binlerce ışık çiçeği tavandan sarkıyor, ortada tek bir lahut duruyordu. Lahdin kapağında:

“Dilek Taşı'nı koyana dek yatışım huzur bulmayacak...” yazılıydı.

Cem dehşetle geri çekildi:

“Bakın! Lahdin etrafında... insan boyunda örümcek ayak izleri!”

Kara Musa davulunu yere vurdu:

“Kara Örümcek burada uyuyor! Taşı yerine koyarsak uyanacak. Ama... Hızır'ın geyikleri bizi neden buraya getirdi?”

Derken Kiraz'ın gözleri anında karardı. Tüyleri kabardı, dişlerini göstererek hırladı. Lahdin arkasından sekiz bacaklı dev bir gölge yükseldi. İki insan kolu uzattı!

“Siz... uğursuz hırsızlar!” diye gürledi insan sesiyle.

Kara Örümcek'in sırtında, tıpkı Zehra Nine'nin dokumasındaki gibi üçlü motif yanıyordu!

Köyün sesi tam o anda mağaraya sızdı! Elyesa'in cebindeki eski Nokia telefon çaldı:

“ Sarı Gelin türküsü ”

Arayan Kübra Teyze idi, sesi telaşla çatallanıyordu:

“Oğlum! Köye Berlin'den biri geldi! 'Dilektaş'ının bekçisiyim' diyor. Dedesi Tahtacı Türkmenleri'ndenmiş! Adı Orhan Amca...”

Kara Örümcek'in insan elleri havada dondu:

“Orhan... O hain bu topraklara dönmemeliydi!”

Yediler Mezarlığı'nda Hızır'ın Nefesi

Kiraz, Kara Örümcek'in kollarına atıldı! Pençeleri insan tenini yırtarken haykırdı:

“Hızır'ı çağırın! Işık çiçekleri Yediler Mezarlığı'ndaki boş mezarda!”

Üçü, ölümüne koşarak mezarlığa vardı. Ortadaki boş mezar taşının dibinde, gece yıldızı gibi parlayan mavi çiçekler vardı: Hızır'ın Kandilleri! Kara Musa, titreyen elleriyle üç çiçek kopardı. Çiçekler avucunda eriyip su oldu:

“ Ey Hızır! Geyiklerin sırtında gelen...”

Çiçek suyunu mezara serptiği an, gökyüzü yarıldı! Bir ışık hüzmeleri içinde gümüş sakallı, badem gözlü bir ihtiyar belirdi. Bastonu bir zeytin dalıydı!

“Kara Örümcek'in insan elleri, ihanet eden kardeşin elleridir Demir! Orhan'ın dedesi, Alageyikli Gazi'nin kemiklerini Avrupalı koleksiyonculara satmak için 70 yıl önce o mağaraya girmişti. Kara Örümcek onu lanetiyle cezalandırdı!”

Tam o sıra jeep motoru sesi yaklaştı! Mehmet Amca'nın asker yeşili cipi, toz bulutu içinde durdu. İnip gelen adam:

- Gözlükleri kır çiçeği şeklinde
- Boynunda antik bir mühür
- Elleri titriyordu:

“Taşı bana verin! Dedem ölmeden önce laneti kaldırmamı vasiyet etti...”

Kiraz (Zehra'nın sesiyle) hırladı:

“Yalan! Sen de taşı satacaksın!”

Orhan Amca gözyaşlarına boğuldu:

“Hayır! Dedemin ruhu her gece örümcek ağında çırpınıyor! Taşı lahde koyarsak lanet biter..”

Hızır, bastonunu yere vurdu:

“Seçim sizin çocuklar: Taşı Orhan’a mı verirsiniz, yoksa lahde mi koyarsınız?”

Kara Örümcek’in çığlıkları mağaradan duyuluyordu.

Taş, Demir’in avucunda son kez çarptı. Hızır’ın gözlerinde bir şimşek çaktı:

Kırsan ne olacağını kimse bilemez evlat!

Ama Demir taşı Zehra Nine'nin dokuduğu kırmızı iplik mendile sardı. Yumruğunu göğe kaldırıp dilek taşını yere çaldı!

Kıyamet sessizliği...

Sonra...

Beyaz bir alev patladı! Taş paramparça oldu, binlerce ışık tanesi mağaraya saçıldı. Her kıvılcım bir anıyı yakıyordu:

- Alageyikli Gazi'nin son savaşı...
- Kara Örümcek'in insan elleriyle kemikleri çalışı...
- Zehra Nine'nin gençliğinde bu taşı ilk dokuyuşu...

Kara Örümcek'in bedeni eridi! Yerinde yaşlı bir adam çöktü: Elleri artık normaldi! Orhan Amca koşarak ona sarıldı:

Dedem! Lanet bitti...

Işık taneleri Kiraz'ın alnında birleşti. Motif artık kedinin tüyelerine işlenmişti! Zehra Nine'nin sesi yükseldi:

Taş kırıldı ama sırrı Kiraz'ın yüreğinde yaşayacak!

Hızır, bastonuyla boş mezarı işaret etti:

Gazi'nin kemikleri şimdi gerçek huzura kavuştu. Mezar artık onundur!

Bir ay sonra...

- Yediler Mezarlığı'nın ortasına Alageyikli Gazi'nin şanlı bir mezar taşı dikildi.
- Kara Örümcek (artık Hasan Dede), torunu Orhan'la köye yerleşti. Elleriyle Zehra Nine'nin tezgahını tamir ediyor.
- Kiraz, köyün dilek kedisi oldu. Hıdırellez'de Üçler Pınarı'nda insanlar onun etrafında dilek tutuyor!

Demir, Zehra Nine'nin dokuduğu kırık taş motifli kilimi mezar taşına serdi:
Sırlar kırılrsa da Anadolu'nun hafızası hep yaşar nine!

Nine, torununun saçını okşarken dereye doğru koşan üç geyiğin gölgesi suda eridi...

Bu toprağın sırrı taşta değil,
Onu koruyan yüreklerdedir...
Son doku çözgüsündeki yazı

Anadolu'nun bin yıllık nefesiyle dokuduğumuz hikaye bitti...

Son Olarak :
İlk Hecem Son Cümlem, Son Karanlığım İlk Işığım

Gecenin koynunda, ayın gümüş diliyle yazılmış bir masal bu... Kalemimi Anadolu'nun şifalı pınarlarına batırıp, yıldızların tozundan mürekkep yaptığım anlarda, sen çıktın karşıma gözlerin Süreyya yıldızından çalınmış bir ışık, sözlerin Beyşehir Gölü'ne düşen ilk bahar meltemi gibi...

Biliyor musun?

Bir yazarın en büyük tılsımı, kelimeleri kanatlandıran ilham perisidir. Sen o perinin ta kendisi oldun. Her harfimde Kaf Dağı'nın ardına saklanmış bir hazine, her noktamda Leyla'nın Mecnun'a bıraktığı kum izleri, Keloğlan'ın saf ve temiz kalpliliği var şimdi...